

HIEKKAKIELTEN KIROUS 3

ULJASMAA

VERTA SAVANNILLA

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ULJASMAA

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

Hajonnut lauma

Savannin laki

Veren ja luun voima

Hiipivät varjot

Henkiensyöjät

Leijonan vala

Hiekkakielten kirous: Varjoja vuorella

Hiekkakielten kirous: Myrkyn mahti

ERIN HUNTER

Uljasmaa

HIEKKAKIELTEN KIROUS 3
VERTA SAVANNILLA

SUOMENTANUT
VILLE VIITANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

BRAVELANDS: CURSE OF THE SANDTONGUE: BLOOD ON THE PLAINS

Copyright © 2022 by Working Partners Limited

Sarjan luonut Working Partners Limited

Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2021

Kuvitus © Owen Richardson 2021

All rights reserved.

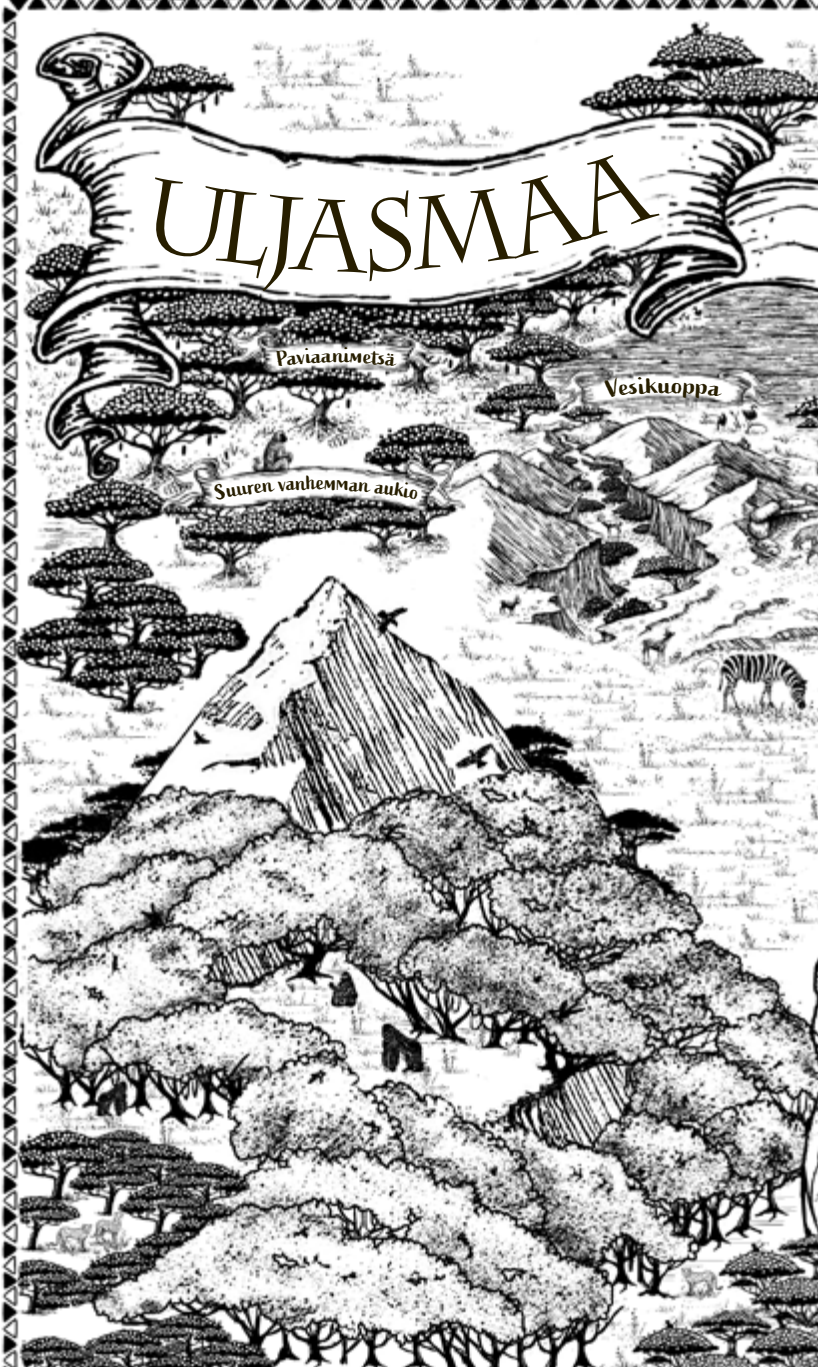
Suomenkielinen laitos © Ville Viitanen ja WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49597-1

PAINETTU EU:SSA

ULJASMAA

Paviaanumetsä

Vesikuoppa

Suuren vanhemman aukio

K
Sala

ESINÄYTÖS

*Tuulenratsastajan luut natisivat, kun hän levitti siipensä ja hypähti ilmaan. Vanhan korppikotkanaaraan höyhenpuku alkoi käydä harvaksi, mutta siipisulat jaksoivat silti yhä kannatella häntä Uljasmaan ylle kohoavien lämpimien virtausten varassa. Korkealta taivaalta katsoen savanni ja metsät ja vesikuopat näyttivät täsmälleen samoilta kuin aina ennenkin, eikä ruohonsyöjien laumojen tai lintuparviin liikkeissä ollut mitään mistä olisi voinut päätellä, että päivä oli millään tapaa erityinen. Mutta kun Tuulenratsastaja kaarteli alemmas, hän huomasi että monet eläimistä huudahtelivat ja ulisivat surumielisesti. Näytti siltä että Suuren isän aukion ympärillä liikkui paljon vierailijoita, osa yksin ja osa pienissä joukoissa. Toiset poistui-
vat aukiolta ja toiset näyttivät odottavan vuoroaan päästäkseen ottamaan lähtijöiden paikan.*

Nuori Myrskynratsastaja liiteli Tuulenratsastajan rinnalla. Vanhan naaraan tyttären tyttären tytär oli jo voimakas ja varmaliikkeinen korppikotka, jonka kaulaa pitkään ympäröineet poikashöyhenet olivat vaihtuneet täysikasvuisen yksilön

valkoiseen kaulukseen. Myrskynratsastajalla oli silti vielä paljon opittavaa Uljasmaan elämästä. Hän räpytteli siipiään rauhatomasti ja kaarteli tiiviissä kehässä katsellen vuoroin Tuulenratsastajaa ja vuoroin alla liikehtiviä surijoita.

”Mutta entä jos kaikki menee sittenkin juuri samalla lailla kuin viimeksi?” Myrskynratsastaja kysyi uudelleen, kun he kaartoivat taas Suuren isän aukion ympäri. Aukiolle kerääntyneiden eläinten hahmot näyttivät kasvavan kun he koukkasivat hetkeksi alemmas, ja pienenivät sitten taas kun he nousivat takaisin kohti korkeuksia. ”Mitä jos joudumme jälleen kerran odottamaan uutta Suurta vanhempaa ties kuinka kauan? Mitä kauemmin Suuri henki on poissa, sitä vaarallisemmaksi Uljasmaan tilanne käy – niin sinä itse ainakin aina sanot. Mitä jos jostain ilmestyy taas Valevanhempi, joka yrittää anastaa vallan? Tai mitä jos...”

”Kärsivällisyyttä, untuvikko”, Tuulenratsastaja raakkui. ”Suuri henki ei ole hylännyt meitä. Uusi Suuri vanhempi astuu kyllä esiin kun aika on kypsä.”

Ilmavirta riepotteli Myrskynratsastajan sulkia, kun hän kääntyi hetkeksi termiikkiä vasten, mutta sitten hän löysi taas alleen leppeämmän virtauksen ja sai liihotella levollisesti Tuulenratsastajan vierellä.

”Oletko kuullut mistä Suuri henki on tullut?” Tuulenratsastaja kysyi.

Myrskynratsastaja vilkaisi toveriaan kysyvästi. ”No, tiedän että se valitsee aina yhden eläimen, jonka tehtävä on johtaa toisia... ja että valittu saa kyvyn puhua taivaan kieltä ja hiekka-kieltä ja...”

”Tarkoitin alun perin. Tiedätkö mistä kaikki alkoi?” Myrskynratsastaja pudisti päätään. Mikä nykypäivän korppikotkaemoja

oikein vaivasi, kun he eivät opettaneet poikasilleen edes perusasioita?” Annahan kun kerron. Se on vanha tarina. Kenties jopa kaikista vanhin. Alussa oli muna.”

”Korppikotkan munako?”

”Ei”, Tuulenratsastaja sanoi. ”Mutta munan löysi juuri korppikotkanaaras. Se lojui yksin keskellä savannia. Ei pesässä, eikä edes minkäänlaisessa kuopassa. Ja korppikotka ajatteli saavansa siitä makoisan aterian. Mutta juuri kun hän aikoi puhkaista kuoren nokallaan, hän kuuli äänen puhuvan. *’Älä syö tätä munaa’*, ääni sanoi. *’Ota se ja vie se pesääsi. Huolehdi siitä kuin omastasi.’* Hän totteli ääntä. Muut korppikotkat nauroivat hänelle kun saivat tietää hänen hautovan munaa joka ei ollut hänen omansa. He sanoivat, että siitä kuoriutuisi vielä käärme tai lisko, joka purisi häntä heti ensi töikseen. Mutta naaras piti päänsä ja huolehti munasta kunnes se kuoriutui.”

”Ja mikä siitä syntyi?” Myrskynratsastaja kysyi silmät pyöreinä.

”Ei mikään”, Tuulenratsastaja vastasi. ”Muna oli tyhjä. Sisällä ei ollut mitään.”

”Mutta ei kai se *oikeasti* ollut tyhjä? Vai oliko?” Myrskynratsastaja ihmetteli.

Tuulenratsastaja nyökkäsi tyytyväisenä. Ehkä tällä untuvikolla oli sittenkin edes vähän järkeä päässään. Hän kaartoi hieman ja johdatti suojattinsa korkeammalle ilmaan, kunnes sai näkyviin vuoren, jonka laella korppikotkien lammen pinta kimalteli louhikkoisten huippujen suojissa.

”Ei. Ei totisesti. Hän ei nähnyt, mitä munan sisällä oli, mutta siitä oli silti kuoriutunut jotain hyvin todellista. Itse Suuri henki. Mutta se ei asettunut tähän maailmaan, jossa me

elämme, vaan teki kotinsa tuon korppikotkan sydämeen. Hän oli Uljasmaan ensimmäinen Suuri emo. Ja vaikka Suurta henkeä ovat hänen jälkeensä kantaneet lukemattomat muutkin eläimet, juuri meillä korppikotkilla on hänen ansiostaan erityinen yhteys Suureen henkeen.”

”Vau!” Myrskynratsastaja sanoi. He lensivät hetken sanomatta mitään. Sitten nuorempi korppikotka räpäytti siipiään empivästi ja sanoi: ”Tuulenratsastaja, jos Suuri henki kerran kuoriutui munasta, kuka sen munan muni? Ja kuka kielsi korppikotkaa syömästä munaa?”

”Oikein hyvä kysymys”, Tuulenratsastaja sanoi. Hän naurahti hiljaa muistaessaan miten oli itse kuullut tarinan ensimmäisen kerran, lukemattomia kuunkiertoja aiemmin. Hän oli ollut silloin vasta pörröinen, puhtaan valkoinen untuvikko emonsa pesässä. Hän oli kysynyt heti emoltaan, mitä olisi tapahtunut jos korppikotka olisikin syönyt Suuren hengen...

”No? Kuka se oli?” Myrskynratsastaja kysyi.

”Sitä ei tiedä kukaan”, Tuulenratsastaja vastasi. ”Kenties Suuri henki kykeni munimaan itse itsensä. Tai sitten sen teki joku muu. Kukaan ei tiedä kumpi tuli ensin, Henki vai muna. Olennaista on se, että Suuri henki ei ole sen koommin hylännyt Uljasmaata. Ei koskaan. Oli tilanne kuinka vaikea tahansa. Joten meidän on nyt oltava kärsivällisiä, kunnes se valitsee seuraavan Suuren vanhemman. Henki ottaa aina kantajakseen eläimen, jolla on parhaat mahdolliset valmiudet sen suojelemiseen ja hoivaamiseen.”

”Eli mieluiten vahvan eläimen, niin kuin vaikka norsun”, Myrskynratsastaja pohti.

”Usein valinta osuukin juuri norsuun”, Tuulenratsastaja muistutti. ”Mutta toisinaan valintaperusteet eivät ole aivan

niin ilmeiset. Joskus täysin mitättöminäkin pidetyt olennot voivat kantaa sydämessään ällistyttäviä sisäisiä voimia.”

Korppikotkat lensivät jonkin aikaa mitään sanomatta. He kiertelivät lammen ympärillä ja alkoivat kivuta vähitellen korkeammalle yläilmoihin. Sitten he suuntasivat suurimman vuorenhuipun luo. Sen alarinteitä verhosi paksu sumu, kun taas ylempänä vihannoi suunnattoman suurista puista koostuva vehreän tiheä metsä.

”Ilma tuntuu jotenkin oudolta täällä vuoren yläpuolella”, Myrskynratsastaja sanoi. ”Tuntuu melkein kuin se... *värähtelisi*. Ja tunnen siinä myös kallionhalkeamien savuisten henkäysten makua. Mitä se merkitsee?”

”Olen huomannut sen itsekin”, Tuulenratsastaja sanoi ja huokaisi. ”Meitä lähestyvät vaikeat ajat. Ankara selviytymiskamppailu. Sota Maan ja Taivaan välillä. Suuren hengen täytyy näyttää voimansa, jos se mieli palauttaa Uljasmaan pahasti järkkyneen tasapainon. Toivokaamme, että uusi Suuri vanhempi on yhtä rohkea ja yhtä lempeä kuin Suuri isä Oka oli.”

Myrskynratsastaja värähti ja kaartoi kauemmas vuoresta.

Tuulenratsastaja veti syvään henkeä. Hän maistoi ilmassa nytkin heikon savuisen häivähdyksen, vaikka he eivät olleet enää vuoren päällä. Hän antoi maun viipyillä kielellään ja tutki sitä samoin kuin olisi tutkinut kuolleen eläimen lihan makua. Ja aivan kuten kuolemaa maistaessaan, hän tunsu varmuuden laskeutuvan sydämeensä hiljaisen eleettömästi.

Loppuni lähestyy. Tuuli kantaa sitä mukanaan.

Hän kaartoi Myrskynratsastajan perään. Hänen siipensä tuntuivat raskailta, ja harvenevien höyhenten läpi puhaltava kylmä tuuli tuntui pureutuvan aina sydämeen asti. Hän ei

kuitenkaan ollut vielä niin heikko ettei olisi pysynyt nuoreman korppikotkan vauhdissa.

”Rauhan on palattava Uljasmaahan”, hän sanoi. ”Mutta minä tuskin saan enää nähdä sen paluuta.”

Myrskynratsastaja vilkaisi häntä hätääntyneenä ja avasi nokkansa rääkäistäkseen huolensa ilmoille, mutta Tuulenratsastaja ei antanut nuorelle ystävälleen suunvuoroa.

”Korppikotkien tulevaisuus on sinun kynsissäsi. Tule, palataan pesäpuuhun. Minulla on sinulle paljon kerrottavaa, sillä vaikuttaa siltä että yhteinen aikamme käy vähiin...”

LUKU 1

Jahti Vaanijasta syntynyt luikki aukion poikki. Kaikkialla hänen ympärillään näkyi vain tömistäviä jalkoja. Gorillat muodostivat läpitunkemattoman muurin, joka oli pelkkää mustaa turkkia ja jykevää lihasta ja esti häntä pakenemasta, sulki hänet vangiksi aukottoman kehän keskelle. Kehässä oli satapäin gorilloja ja tusinoittain sihiseviä käärmeitä, ja sen sisällä yksi ainoa leopardi, Jahti. Lähin käärme suoristi kerälle kiertyneen vartalonsa, kohotti päänsä korkealle ilmaan ja tuijotti Jahtia mustilla pikku silmillään.

Gorillat urahtelivat ja takoivat rintaansa maata tömistävien jalkojen tahtiin. Jahti tunsi sydämensä jyskyttävän samassa rytmissä, ja hänen nahkansa nytkähteli hermostuneesti turkin alla. Sitten hän tunsi häntänsä alkavan viuhua puolelta toiselle kuin omasta tahdostaan. Koko ympäröivä viidakko vavahteli gorillojen jalkojen töminästä, ja heidän askeleensa nostattivat ilmaan tomua ja lehtien riekaleita.

Hän oli osallistunut rituaaliin kymmenisen kertaa, mutta siihen alistuminen ei tuntunut koskaan yhtään sen helpommalta kuin ensimmäisellä kerralla. Hän horjahti ja putosi vatsalleen maahan muttei irrottanut katsettaan edessä huojuvan käärmeen silmistä hetkeksikään. Ei vaikka kaikki hänen vaitonsa huusivat että hänen täytyi paeta, tai se mikä vaistoista oli vielä jäljellä.

Jahti raahautui lähemmäs tassut täristen. Kykenikö käärme kuulemaan hänen ajatuksensa, samalla tavalla kuin hän itse kuuli Isoemon ajatukset?

Tee se jo, hän ajatteli. Äkkiä nyt. En kestä enää...

Sitten käärme iski. Joka kerta Jahti kuvitteli etukäteen, että *tällä* kertaa hän olisi valmis, mutta joka kerta hän joutui toteamaan olleensa väärässä. Käärmeet liikkuvat niin nopeasti että hänen katseensa ei pysynyt mukana, ja hän puhkesi ulvomaan. Huuto katkesi, kun hän tunsu terävien hampaiden uppoavan lapaansa ja myrkkyy alkoi sykkiä suonissa. Kaikki tuntui hidastuvan hetkeksi, ja gorillojen karjahdukset sulautuivat epäselväksi jylyksi. Sitten toinen käärme puri häntä tassuun, ja tapahtumat etenivät taas tavallisella nopeudella. Hän tunsu hampaiden uppoavan häntäänsä ja kylkiinsä ja alkoi sätkiä holtittomasti. Hänen takajalkansa potkivat korkealle ilmaan, kun käärme toisensa jälkeen tyhjensi myrkkyyrauhasensa hänen lihaansa.

Gorillat ulvahtelivat ja takoivat rintaansa voitonriemuisina. Tumma kehä näytti huojuvan ja pyörivän Jahdin ympärillä, kun myrkkyy nousi hänen jyskyttävään päähänsä. Hänestä näytti että gorillojenkin kidat levisivät luonnottoman suuriksi ja paljastivat myrkkyyä tihkuvat terävät hampaat, kun suuret apinat kumartuivat hänen puoleensa ja niiden valtavat päät piirtyivät

mustina varjoina punertavaa taivasta vasten. Tuntui että gorilloja oli tuhansittain.

Sitten Jahti tunsu jonkun tarttuvan takajalkoihinsa, ja hänet kiskottiin pois käärmeiden muodostamasta kehästä. Häntä retuutti nuori gorillauros, yksi niistä joita toiset kutsuivat mustaseliksi. Uros laski kämmenensä hänen päälaelleen melkein pä lempeästi.

”Kuuntele Isoemon ääntä”, gorilla murahti. ”Hän vie kipusi pois.”

Jahti sai vain vaivoin nyökättyä. Gorilla palasi paikalleen osaksi kehää, sillä nyt käärmeiden purtavaksi antautui seuraava uhri, yksi lauman naaraista eli kultaselistä. Naaras asettui kehän keskelle ja ojensi jo malttamattomana käsiään.

Jahti puuskutti kivun kourissa ja yritti saada jalkansa kantaan. Hän puski itsensä väkisin pystyyn ja hoippui kauemmas gorilloista. Päästyään varjoisaan soppeen lehtien ja köynnösten suojaan hän rojahti hervottomana maahan.

En ole turvassa täällä. En täällä enkä missään muualla.

Myrkky alkoi jo tehdä kammottavaa työtään, ja kipu pakotti hänet avaamaan taas mielensä jättiläiskäärmeen viesteille, vaikka tätä nykyä Isoemon ääni oli itse asiassa koko ajan läsnä hänen mielessään. Se ei vaiennut koskaan täysin. Rituaalien välissä hän erotti sen vaimeana sihinänä aivan tajuntansa rajamailla, ikään kuin kaukaisen vesiputouksen kohinana. Ja kun tuore myrkky virtasi hänen suonissaan, hän kuuli sanoja, usein samanlaisina toistuvia komentoja ja ohjeita. Ja hän tiesi, että jos ei pystyisi pian työntämään ääntä lopullisesti mielestään, hän olisi lopulta samanlainen kuin gorillat: Isoemon tahdoton orja.

Gorilloja oli tätä nykyä enemmän kuin aiemmin, paljon enemmän kuin luonnollisessa gorillalaumassa kuului olla. Juutin alaiset olivat vähä vähältä vallanneet koko vuoren reviirit, raahanneet pahaa-aavistamattomat vastustajansa väkisin joukkoonsa ja pakottaneet heidät alistumaan, vastaanottamaan Isoemon ”lahjan”, käärmeiden kauhean myrkyn. Laumassa oli jo sadoittain uusia yksilöitä, valtavan kookkaista hopeaselistä aina pikkuruisiin poikasiin asti. Suuret urokset olivat karjuneet täyttä kurkkua ja taistelleet kaikin voimin vastaan, mutta gorillavauvat osasivat vain roikkua neuvottomina emojensa turkissa, kun käärmeet kietoutuivat heidän ympärilleen ja alkoivat näykkiä heidän pulleita raajojaan. Gorillat vaelsivat nyt ympäri vuorta valtavana laumana, joka tuhosi muutamassa päivässä uuden asuinpaikkansa kasvillisuuden, koska jokainen tietenkin tarvitsi pehmusteita nukkumapesäänsä ja ruokaa vatsansa täytteeksi.

Meidän leopardienhan piti olla vuoren liekehtivän raivon välikappale ja estää gorilloja valtaamasta rinteitä kokonaan, Jahti ajatteli muistellen vanhaa tarinaa leopardien alkuperästä, jonka Varjo oli hänelle joskus kertonut. Olenko minä siis nyt pettänyt Suuren hengen luottamuksen? Ja koko leopardien suvun?

Ei. Ei hän ollut pettänyt ketään. Ei vielä. Ei niin kauan kuin hän pystyisi taistelemaan vastaan, puskemaan mielestään Isoemon käskyt, jotka pakottivat jättiläiskäärmeen orjat syöksemään koko Uljasmaan silmittömästi kohti tuhoa. Mutta siinä onnistuakseen hänen täytyi nyt nousta jaloilleen, unohtaa kipunsa, vaientaa korvissaan kuiskiva alati voimistuva ääni ja lähteä etsimään ainoaa tuntemaansa lääkettä, jolla saattoi suojella mieltään myrkyltä: mätää lihaa, jotain pilaantunutta ja

iljettävää raatoa. Jahti tiesi hyvin että hänen tuli kiittää hyeena Kyljenpuhkojaa jokaisesta päivästä, jonka sai olla yhä oma itsensä, koska hyeena oli paljastanut hänelle, miten hiekkakielten kiroukselta voi suojautua.

Nyt hänen täytyi selviytyä joenvarren metsään, aivan gorillojen alkuperäisen reviirin rajalle. Matka tuntui pitkältä, varsinkin kun hänen tassunsa nytkähtelivät yhä holtittomasti eikä hän kyennyt kävelemään horjahtelematta puolelta toiselle, mutta lähempänä paljastumisen riski olisi liian suuri...

”Jahti”, joku sanoi, ja hän säpsähti pelosta. Hän kääntyi katsomaan äänen suuntaan ja näki sumuisen gorillan naaman. Se oli kultaselkä, jonka nimeä hän ei juuri nyt muistanut, ja hän tunsi joka lihaksensa jännittyvän. ”Onko Juutti mukana rituaalissa?”

Jahti räpytteli silmiään ja yritti saada gorillan naaman pysymään näkökenttensä keskellä, sillä se yritti jatkuvasti karata johonkin suuntaan.

”Ei ole”, hän kähisi. ”Luulisin, että Juutti on luolissa.”

Gorillojen johtaja, lauman hopeaselkä Juutti osallistui tätä nykyä rituaaleihin vain silloin tällöin. Juutilla oli aivan tarpeeksi käskyläisiä, jotka varmistivat että kaikki sujui niin kuin piti, eikä hänen siksi tarvinnut olla itse mukana. Lisäksi Jahti epäili Juutin hankkivan itselleen jostain erilaista myrkyä, joka oli kai vahvempaa kuin se jota muu lauma sai. Mitä kauemmin Suuren isän kuolemasta kului – sillä Isoemo oli tosiaan väittänyt Suuren isän kuolleen, vaikka Jahti ajattelikin yhä toiveikkaasti että jättiläiskäärme oli ehkä valehdellut tai erehtynyt jollain tavoin – sitä enemmän Juutti tuntui viihtyvän Isoemon seurassa. Hopeaselkä vietti kokonaisia päiviä yhdessä

Valtiattarensa kanssa vuorenhuipun alla risteilevissä onkaloissa. Mistä he mahtoivat siellä puhua? Mitä Isoemo suunnitteli?

”Veri lainehtii pian savannilla”, Isoemon ääni kuiskutti hänen päänsä sisällä.

”Veri lainehtii pian savannilla”, kultaselkä mutisi, ja Jahti vastasi toistamalla Isoemon sanat.

”Minun täytyy mennä saalistamaan”, Jahti sanoi ja lähti hii-pimään metsän poikki. Kultaselkä ei tehnyt mitään estääkseen häntä.

Joelle päästyään hän upotti kuononsa hetkeksi veteen ja ravisti päätään voimakkaasti, niin että pisaroita roiskui pitkälle joka suuntaan. Hän alkoi latkia viileän raikasta vettä mutta tiesi ettei sen virkistävä vaikutus kestäisi kovin kauan. Nyt täytyi jatkaa vesiputouksen luo...

Sitten hänen korvansa viimein erottivat metsästä vaimeaa rapinaa, vain hieman virran solinaa voimakkaampaa. Kun hän kohotti katseensa oksistoon, hän huomasi heti kirkkaan silmäparin, joka tuijotti häntä synkän varjon suojista.

Suuren hengen kiitos, Jahti ajatteli. *Hän on täällä.*

Tulija oli musta urosleopardi nimeltä Varjo. Varjo siirsi häntänsä sivuun ja paljasti kylkeään vasten kyhjäyttävän pienemmän hahmon, joka seisoj samalla oksalla. Jahdin sydän oli pakahtua riemusta, kun hän sai taas nähdä Etsijän, tätinsä orvoksi jääneen pennun, jota hän piti nyt omana pentunaan.

Etsijä näytti aivan erilaiselta kuin silloin kun Jahti oli viimeksi nähnyt hänet. Aiempi hapan irstistely oli poissa. Pennun katse näytti taas kirkkaalta ja turkki sileältä ja hyvin suitulta. Etsijä oli turvassa. Hän oli parantunut hiekkakielten kirouksesta. Hänen häntänsä alkoi piiskata innokkaasti, kun hän näki

Jahdin, mutta pian pentu painoi korvansa luimuun ja upotti kyntensä syvälle oksan kaarnaan.

Sekä Varjon että Etsijän kirkkaina hehkuissa silmissä oli niin huolestunut katse, että Jahti muisti miten kammottavalta hän kaiketi näytti. Hän oli aivan liian laiha, ja hänen turkkinsa oli takkuinen ja pesemätön. Hänen askeleensa olivat epävarmat ja horjuvat, silmät punaiset ja verestävät. Hän arvasi näyttävänsä toisten silmissä puolikuolleelta.

Varjo liikahti, ja oksalta putosi jotain. Se jysähti puun juurakkoa peittävään lehtikasaan pehmeästi ja jotenkin inhottavan kosteasti. Jahdin vatsaa alkoi vääntää kun hän lähestyi möykkyä. Se oli impalan raadosta raastettu kimpale. Liha oli todella mätää – paljaana paistavan lihaksen päällä oli kerros jonkinlaista vaaleaa limaa, ja nahkariekaleen alta kiemurteli esiin toukka. Jahti alkoi heti yöökkäillä, mutta hän tiesi että hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa. He olivat turvautuneet tähän hyeenojen temppuun monet kerrat ja todenneet sen toimivaksi: raatojen syöminen oli ainoa keino, jolla käärmeiden uhri saattoi taistella Isoemon myrkkyä vastaan ja puskea hänen käskynsä ulos mielestään.

Jahti alkoi syödä ja repi kimpaleesta pieniä suupaloja, jotka saattoi nielaista nopeasti. Hän keskittyi siihen että sai pidettyä niljaisen ja iljettävän lihan vatsassaan, jottei tulisi vahingossakaan oksentaneeksi vastamyrkkyä. Sitten hän alkoi vähitellen tuntea olonsa paremmaksi, niin vastenmielistä kuin mätä liha olikin. Päästä ei huimannut enää yhtä paljon, ja hän aisti voiman virtaavan taas raajoihinsa. Hän pakottautui syömään lihanpalan loppuun asti ja nosti katseensa vasta sitten. Varjo ja Etsijä laskeutuivat juuri puusta, ja pentu juoksi heti hänen

luokseen. Etsijä painoi kuononsa hänen leukansa alle, ja Jahti hieroi poskeaan pennun poskea vasten.

”Onko sinulla kaikki hyvin?” Etsijä naukaisi. ”Näytät ihan kamalalta!”

Jahti naurahti. Toisinaan Etsijä osasi yhä olla hieman liiankin suorapuheinen, vaikkei sylkenytäkään enää suustaan Isoemon tulikivenkatkuisia valheita. ”Kiitos! Minulla on jo paljon parempi olo.”

”Ei takuulla ole”, Varjo sanoi. Uros pysytteli hieman kauempana ja tuijotti häntä vakavana vihreillä silmillään. ”Tämä on nyt jatkunut jo aivan liian kauan, Jahti. Suunnitelmahan oli, että pelastamme Etsijän, ja siinä me onnistuimme jo. Tule meidän mukaamme. Lähdetään pois. Jos gorillat lähtevät perään, me karistamme heidät helposti kannoiltamme. Häivytään täältä ja etsitään uusi reviiri jostain vuoren toiselta puolelta ja...”

Jahti huokaisi. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun Varjo oli pyytänyt häntä lähtemään mukaansa, ja tarjouksesta kieltäytyminen tuntui joka kerta vaikeammalta. Mutta siitäkin huolimatta hän vain pudisti päätään.

”Juutti ja Isoemo suunnittelevat jotain”, hän sanoi. ”Olen ihan varma siitä. Jos lähden nyt, Uljasmaan asukkaat eivät saa tietää heidän puuhistaan ennen kuin on jo liian myöhäistä. Emoni kuoli sen käärmeen takia, Varjo. Isoemo tahtoo tuhota Suuren hengen, ja minusta tuntuu, että hän voi hyvin onnistuakin siinä!”

”Mutta entä jos sinä paljastut?” Etsijä kysyi. Pentu katsoi häntä suurilla silmillään. ”Tai entä jos se käärme päättää vain *syöä* sinut, niin kuin se söi Taipaleen?”

Jahti vilkaisi Varjoa paheksuvasti. Hän oli kieltänyt urosta kertomasta Etsijälle Taipaleen kuolemasta. Jahti oli joutunut

katsomaan vierestä, kun Isoemo oli tarttunut Taipaleutta takajaloista ja ryhtynyt sitten nielemään hitaasti uhriaan, niin että tämä oli lopulta vain kohouma jäättiläiskäärmeen suunnatoman paksussa kaulassa. Oli ollut suoranainen helpotus, kun Taipaleen selkäranka oli lopulta rusahtanut poikki, niin että hän oli saanut kuolla ennen kuin ehti kadota kokonaan Isoemon kitaan...

Varjo kohautti olkapäitään. ”Pentu joutui kuuntelemaan Isoemoa vielä monta päivää sen jälkeen”, uros sanoi. ”Kyllä hän tiesi siitä kertomattakin.”

”Mitä jos et pystykään ensi kerralla taistelemaan myrkyä vastaan?” Etsijä kysyi. ”Älä unohda että tiedän miten vaikeaa se on. Ehdin kokea sen itse vaikka kuinka monta kertaa.”

Jahti huokaisi uupuneena.

”En minä niin tyhmä ole että antaisin sen käärmeen syödä itseäni”, hän vakuutti pennulle. ”Ja jos vain huolehdin siitä että saan säännöllisesti mätää lihaa, olen varma että –”

Hän vaikenen kesken lauseensa. Metsästä kuului liikettä.

”Pois täältä”, hän sähähti ennen kuin edes tiesi mikä heitä lähestyi. ”Joku on tulossa.”

Varjo ja Etsijä eivät jääneet hyvästelemään Jahtia, ja juuri niin oli sovittukin alusta asti, siitä saakka kun he olivat ryhtyneet toimittamaan Jahdille mätää lihaa. He vain pinkaisivat rinta rinnan aluskasvillisuuden sekaan ja katosivat näkyvistä.

Jahti juoksi takaisin joelle ja ryhtyi taas juomaan. Juuri kun hän oli laskenut kuononsa veden pintaan kiinni, hän haistoi että tulijat olivat gorilloja. Hetkeä myöhemmin rystystensä varassa kulkevat mustaselät ilmestyivät jo näkyviin. Jahti ei tiennyt tarkalleen, minne he olivat matkalla. Partio oli kai lähtenyt

kiertämään vuorta ja vain osunut sattumalta hänen kohdalleen. Urokset pysähtyivät hetkeksi tuijottamaan häntä verestävillä silmillään. Sitten he kääntyivät jatkaakseen matkaa tunnistettuaan hänet yhdeksi omistaan. Tai jos ei yhdeksi omistaan niin ainakin eläimeksi, joka ei juuri nyt uhannut Isoemon laumaa.

Jahti värähti kuvitellessaan, mitä Varjolle ja Etsijälle tapahtuisi, jos gorillat saisivat heidät kouriinsa.

Tämä oli todella täpärällä. Varjo taitaa olla oikeassa. En minä voi jatkaa tätä loputtomiin...

LEOPARDI,

joka on jäänyt vihollisten keskelle.

GORILLA,

jonka oma lauma on pettänyt.

GASELLI,

jolla on mahtava kohtalo.

Jättiläiskäärme Isoemo kasvattaa mahtiaan päivä päivältä.

Kuka selviää voittajana, kun Uljasmaa käy viimeiseen taisteluun hiekkakielten kirousta vastaan?

KUULE SAVANNIN KUTSU

Verta savannilla on Hiekkakielten kirous -saagan päätösosa. Lue myös saagan aiemmat osat:

Suomentanut Ville Viitanen

